

Cuvântul Domnului

Schițe și material de predicat.

Dumineca Sf. Părinți.

Voi sunteți lumina lumii.

Mat. 5, 14.

În urma gândurilor dujmănoase sămănate de socialiștii și bolșevicii zilelor noastre și de sectele baptiste, sfințenia statului preoțesc nu are în ochii lumii strălucirea de altă dată. Lumii îi place să sloboadă săgețile înțepătoare ale răutății sale asupra acelor, pe cari Isus îi numește „lumina lumii“. Spre a repara acest rău, să ne gândim astăzi asupra însemnătății ce o are preoțimea.

Preotul are datorințele celea mai sfinte și mai grele față de credincioșii săi. El este piatra din unghiul edificiului, dela el atârnă trăinicia aceluia.

1. Preotul e însărcinat cu interesele poporului înaintea lui Dumnezeu, el duce zilnic la picioarele tronului lipsurile sufletești și trupești ale credincioșilor. Cerul nu se deschide și nu se închide, așa zicând, decât la cuvântul lui, căci rugăciunile lui nu sunt ale unui om singurat'c, care se roagă numai pentru sine, ci sunt ale unui ministru cu rang și cu vază mare așezat în oficiu public pentru oameni lângă Dumnezeu. Precum domnitorii lumești primesc plângerile supușilor prin miniștrii săi și tot prin aceia împărtășesc și darurile, așa și Dumnezeu prin preoții săi. El se roagă în numele bi-

sericii întregi, și mai ales în numele celor drepți, cari dacă sunt membrele lui Isus, atunci preoții sunt membrele Lui principale. Ba mai mult, preotul se prezintă înaintea lui Dumnezeu cu drepturile, cu titlurile, cu slujba, cu cuvântul lui Isus Hristos însuș, deci rugăciunea preotului e rugăciunea lui Isus îndreptată Tatălui său. E de înțeles dară că Dumnezeu trebuie să asculte rugăciunile preoților, căci ele cuprind evlavia, iubirea, credința bisericii întregi și în celea din urmă sunt rostite de însuș glasul Fiului, căruia Tatăl nu i-se poate împotrivi. De aceea se spune în sf. Scriptură, că Dumnezeu, când a voit să pedepsească pe jidovi, mai întâiu a conjurat pe Moisi și pe Aaron să nu se mai roage pentru aceia, căci rugăciunile acestora îi țineau — așa zicând — legate brațele ridicate spre pedepsirea unui popor îndărătnic. Așa rugăciunile preoților îl mișcă pe Dumnezeu, îl înduioșează, îi fac o silă sfântă, smulg daruri dela îndurarea Lui, când trebuiau să se descarce pedepse din dreptatea Lui.

Câte exemple nu vedem în viață?! Câți păcătoși, desfrânați, scandaloși, necredincioși chiar, schimbați dintr'odată în oameni credincioși, umiliți, evlavioși, întorși la pocăință adevărată. Lumea de regulă judecă acestea întoarceri pornind din motive omenești, dar dacă am putea pătrunde cu mintea în tainele spiritului, am vedea că acestea întoarceri sunt urmarea rugăciunilor vreunui preot evlavios, căruia fiindu-i milă de rătăcirea păcătoșilor, s'a rugat mereu suspinând întru amărăciunea inimii sale ca Dumnezeu să se lase mai mult înduioșat de nefericirea aceloră decât iritat de orbia și de fărădelegile lor. Ori să luăm un caz proaspăt: Toată lumea știe că meritul unirii noastre cu țara mamă, îl are poate în locul prim preoțimea. Dar cum? Lumea crede că aceasta s'a făcut prin adunări și prin vorbiri. Eu însă susțin altceva: Agitațiile s'au pornit cu mult înainte de a se ținea acelea adunări și anume: la altar, în rugăciuni tainice...

2. Preotul aduce jertfa de împăcare a oamenilor cu Dumnezeu, care numai jertfa aceea o privește cu plăcere, fiindcă numai aceea e întemeiată de El, numai jertfa aceea e în stare să-L împace, când păcatele poporului l-au umplut de mânie. Preotul la altar ține locul lui Isus Hristos, vorbește în numele lui, învâind jertfa cea mare, ca cel mai bun razim în contra opintirilor iadului potrivnice nouă, ca cel mai bun mijloc pentru câștigarea păcii, pentru liniștirea neînțelegerilor ivite

între oameni, pentru apărarea bisericii de uneltirile ereticilor, pentru unirea tuturor într'o singură credință, pentru înstăpânirea dragostei creștinești în sufletele tuturor credincioșilor.

Preotul atrage cu evlavia sa privirile binevoitoare ale lui Dumnezeu asupra gândurilor bune cu cari se aduce jertfa. Nemărginit e prețul acelei jertfe, nemărginite sunt binefacerile ce se revarsă din ea, căroră un preot bun nu numai că nu le pune stavilă, ci mai mult adaugă încă prețul evlaviei și a zelului său sfânt.

Binecuvântărilor tainice ale preoților e de a se mulțumi belșugul țarinei, sănătatea oamenilor și a vitelor, oprirea atâtor nefericiri înainte chiar de a ne fi dat seama că acelea ne-au amenințat, încetarea războaielor atunci, când noi cugețam că acelea nu vor mai avea sfârșit. Cei ce judecă numai după vederile mărginite ale minții, toate acestea le ascriu unor cauze naturale, pe când începutul lor e pe altarele bisericilor, unde chiar și în afacerile publice se hotărește mai mult decât la mesele conducătorilor de țeri, cari se pare că țin în mâinile lor soarta popoarelor și a țărilor. Ce comoară e pentru lumea aceasta un preot sfânt, ce dar mare pentru biserică, ce ajutor nespus pentru credincioși, ce fericire pentru toți locuitorii pământului!

3. Preotul e împreună lucrător cu Dumnezeu la mântuirea sufletelor prin administrarea sfintelor sacrameinte, prin vestirea cuvântului dumnezeesc, prin zelul și căldura lui față de tot ce e sfânt și prin exemplul lui.

În predici și în scaunul mărturisirii câți păcătoși sunt mișcați de cuvintele lui părințești, când sufletul ascultătorilor e deschis cu totul pentru primirea unei povești sfinte, neștiutorii devin înțelegători ca niște înțelepți, cei cufundați în fărădelegi se trezesc din amețela lor, cei drepți se bucură și se întăresc în dreptatea lor, cei cu sufletele lăncede în urma vreunei greșeli, la cari au fost robi, se prîmenesc, cei ce se sfiau de a-și arăta față credința, acum pășesc cu îndrăzneală la apărarea adevărului veșnic, ce de dorințe sfinte nutrite, ce de fărădelegi întrerupte, câte suflete lămurite! Urmăriți, dacă puteți, până la infinit acest șir de binefaceri și veți vedea mulțimea de binecuvântări, ce le revarsă preoțimea peste omenime.

Un preot plin de zel, de căldură, de râvnă pentru tot ce e sfânt îi însuflețește pentru gândul înalt pe toți aceia, cu

cari vine în atingere. Lângă corpul mort al profetului Eliseu, spune sf. Scriptură, că au așezat din întâmplare pe un om mort și acesta îndată a înviat. Tot asemenea sufletele celea mai păcătoase dacă vin în atingere cu un preot plin de căldura sfințeniei, acelea simt o putere ce iese din el, o suflare de viață, ce le deșteaptă dorințe de îndreptare, se trezesc din amorțeala rece, și pornesc pe calea mântuirii. — Da, pentru că un preot bun e mort sieș și lumii, în el nu trăește trupul ci numai sufletul, care conduce toate întreprinderile sfinte dela orașe și sate, se jertfește pe sine pentru binele public, pe cei buni îi pune în lucrare pentru mântuirea fraților săi cari sunt în pericolul păcatelor, află mijloace de a ajuta pe cei ajunși în lipsuri mari, fără ca aceia se simtă vre-o dejosire primind acel ajutor, oamenii singuratici și așezemintele publice, în progresul lor simțesc că le vine avântul spre bine dela zelul înflăcărat al preoților conducători, focul dumnezeesc de care sunt plini preoții cei buni se revarsă asupra sufletelor celor mai nesimțitoare și le aprinde și pe acestea patru tot ce e sfânt.

În sfârșit un preot bun e binefăcătorul omenimii prin pilda vieții sale. Dacă nu ar împlini nici un serviciu sfânt, dacă nu ar rosti nici un cuvânt, ci numai dacă s'ar arăta între oameni cu viața sa evlavioasă, sfântă, cu sfiata sa, cu nevinovăția sa, cu nepăsarea sa față de binele său trupesc și cu interesul său mare față de tot ce privește binele aproapelui — și numai prin exemplul său e un nespus de mare binefăcător al oamenilor. — Căci cuvintele numai mișcă pe ascultători și exemplele sunt acelea cari îi înduplecă să pășască la fapte. Exemplul e calea cea mai scurtă a convingerii, căci cei mai mulți oameni fac numai ceea ce văd că fac alții. Aceștia dacă au norocul să meargă după exemplul unui preot bun, ajung la mântuire, iar lipsind acela, ei se îndreaptă după cel mai îndrăzneț păcătos, deci merg la osândă. — Ce fericire e dară pentru ei, dacă Dumnezeu le trimite de conducător un preot sfânt, a cărui viață e o evanghelie vie a faptelor, a cărui exemple nu mai lasă lumii nici o ușiță deschisă pentru a-și putea scuza fărădelegile. De aceea Dumnezeu când a vrut să le promită jidovilor binele cel mai mare, nu le-a făgăduit pământul în care curge lapte și miere, nici domnia asupra națiunilor pământului, ci preoți buni le-a fă-

găduit, numai să se lase de fărădelegile lor. „Și voiu da vouă păstori după inima mea“. (Ieremia 3, 15).

Să cerem dară dela Dumnezeu să dăruască bisericii sale preoți credincioși și păstori după inima sa, să verse în inimile celor ce servesc la altar adevărat spirit preoțesc să fie sora sfîntirea aceloră, la cari sunt trimiși. Dă-ne, Dumnezeule, preoți sfinți, și cu ei ne vor veni toate bunătățile.

IOAN CRIȘANU.

La adormirea Preacuratei.

Sărbătorim astăzi adormirea Preacuratei Fecioare Maria. În sărbătoarea mare de astăzi, Mama D-lui a părăsit pământul și s'a mutat în cetatea Ierusalimului ceresc și vecinic; astăzi și-a ocupat locul de regină a cerului, pregătit ei mai înainte de Dumnezeu. Să ne întoarcem în aceasta zi preasfântă și noi inima cătră cer, iar sufletul nostru să tremure în dorul de a ajunge la fericirea vecinică. Cu gândul la preafericita Mamă, să o rugăm, să ne lumineze calea, căci Ea este lumina lumii.

Sufletul nostru insetează după fericire. Adevărata fericire însă este numai dincolo de mormânt; dar ca să o ajungem, e de lipsă să ne îndreptăm viața după poruncile Domnului, și să ne-o sfârșim prin o moarte bună. Așadar: viață creștinească și moarte bună. Iadă două lucruri în cari Preacurata ne dă pilda cea mai frumoasă de urmat, într'însa aflăm viața desăvârșită și moartea fericită.

1. În Preacurata vedem cea mai frumoasă pildă a unei vieți desăvârșite, împodobite cu toate virtuțile. Viața ei este întru toate o împlinire a poruncii dumnezeiești, o împlinire a voci preasfinte a Tatălui ceresc. Intru aceasta s'a silit dela cea dintâiu până la cea din urmă clipă a vieții sale; spre aceasta și-a îndreptat toate gândurile, toate dorințele, toți pașii și toate lucrările. S'a umilit numindu-se servitoarea Domnului, deși era mama lui și, ca atare i s'a cerut jertfa cea mai mare, jertfa inimii sale. În marea durerilor însă, de

pe buzele ei nu s'a auzit alte cuvinte, decât: Doamne, fie voia ta! Intreagă viața Preacuratei nu este altceva, decât cea mai curată slujbă adusă Domnului, o viață frumoasă, ca și care nu aflăm păreche între fii oamenilor.

Aceasta pildă frumoasă, aceasta viață pusă în slujba Domnului, să o urmăm și noi, dacă voim să ajungem la fericirea vecinică. Să ne dăm silința, ca să împlinim voia sfântă alui Dumnezeu; să slujim Domnului în drumul nostru plini de spini și lacrimi, chiar dacă ni s'ar cere jertfa cea mai mare. După pilda Preafericitei Fecioare, să ne socotim cu toți, întru toate, slugi ai Domnului: tineri și bătrâni, bogați și săraci, părinți și fii. Răsplata acestei slujbe va fi fericirea cerului.

2. În Preacurata Marie să privim și tipul cel mai frumos al unei morți fericite. Preasfânta Fecioară a murit după ce și-a împlinit slujba menită ei pe pământ; a murit în cea mai mare supunere față de voia preasfântă a lui Dumnezeu și în dorința ferbinte după fericirea cerului; a murit între rugăciunile Apostolilor și încunjurată de îngerii Domnului; iar lumea n'a văzut nici odată o moarte așa plină de mărire și fericire.

Moartea ne așteaptă pe fiecare, și, cu dânsa: fericirea întru împărăția cerului, sau osânda în întunerecul cel de yeci. Scumpă este înaintea Domnului moartea cuvioșilor săi, iar pentru cei păcătoși nu mai este nici o nădejde, sunt cuvintele sf. Scripturi, spuse despre moarte. Ca să ajungem o moarte fericită, să cere și dela noi: să petrecem o viață plină de credință, de iubire sfântă, o viață a nevinovăției și pocăinței; o viață a dreptății și a facerii de bine. Nu este apoi mai îngrozitoare, ca și moartea păcătosului și a celui fărădelege. O viață păcătoasă să sfârșește totdeauna cu o moarte păcătoasă.

Iată o așadar pe Preacurata: lumina, care ne luminează calea vieții. Să umblăm cu toți în aceasta lumină, ducând o viață în frica Domnului, slujindu-i asemenea Preafericitei Fecioare, ca la vreme să ne putem bucura de o moarte curată, prin care să înțrăm în fericirea cerească. Amin.

GAVRIL BICHIGEAN.

Tăierea capului sf. Ioan Botezătorul.

Nu ți se cade să ții pe muicrea
fratelui tău. Marc. c. VI. v. 18.

Astăzi, când serbăm pomenirea morții celui mai mare între profeți, a Onoratului măritului profet, înainte mergător și botezător Ioan, s. Evangelie ne istorisește în cuvinte mișcătoare prinderea, legarea în temniță și moartea lui de martir. I. Botezătorul a fost destinat de Dumnezeu fiind sfințit din pântecul mamei sale de a fi înaintemergător al lui Isus Hristos, ca în lumea desfrânată de atunci să pregătească pe oameni la primirea lui îndemnându-i să se pocăiască.

Astfel încă din tinereță a părăsit societatea omenească și s'a retras în loc pustiu unde a petrecut în post și rugăciune continuă. Prin viața aceasta sfântă s'a asemănat îngerilor și atunci când s'a apropiat timpul a început a predica pocăința, iertarea păcatelor „*Găliți calea Domnului, drepte faceți cărările lui! Pocăiți-vă, că s'a apropiat împărăția lui Dumnezeu*“ (Mat., 32). Poporul însetat după adevăr, alerga cu miile la Ioan și să botezau dela dânsul și fiind în părțile Iordanului a venit și Isus Hristos la dânsul și s'a botezat în Iordan.

Vestea sfințeniei lui a străbătut în toate părțile, mulți credeau, că el este Mesia și în zelul său de a câștiga suflete pentru împărăția lui Dumnezeu nu cruța pe nimeni, muștra pe cei împetriți în păcate și fărădelegi ba el spune fără teamă, chiar și împăratului Irod în față „*nu ți se cade ție a ținea pe muicrea fratelui tău*. Urmarea a fost, că „*acest Irod însuși trimițând a prins pe Ioan și l-a legat în temniță pentru Irodiada muicrea lui Filip fratelui său, căci o luase pe dânsa muicre, că zicea Ioan lui Irod; nu ți-se cade să ții muicrea fratelui tău*. Iar Irodiada cugeta pierderea lui și voia să-l omoare și nu putea“.

Deși Irod se temea de el, știindu-l om drept și sfânt, copleșit de fărădelegea în care trăia, nu a ascultat de glasul profetului, ci mai vârtos fiindcă Irodiada avea ură pe el și voia să-l omoare, a aflat prilejul binevenit de ași executa

planul diavolesc îndemnându-și fata să ceară capul sfântului Ioan.

Vedeți I. A. de câtă tărie și statornicie în a spune adevărul a fost pătruns sf. Ioan, încât nici întemnițarea, nici legarea lui, nici amenințările cu pierderea vieții nu l'au înfricat ci plin de curaj îi spune Împăratului Irod pe față „că nu ți se cade să ții pe muierea fratelui tău“.

Din viața și faptele s. Ioan Botezătorul să învățăm și noi a fi în toate împrejurările vieții *tari și statornici* întru a spune adevărul pe față. De multe ori e lucru neplăcut a spune adevărul în față mai cu seamă celor puternici și îngâmfați. Dar dacă voim și dorim să fim părtași la fericirea pentru care suntem zidiți și dacă ne zace la inimă binele și fericirea deaproapelui nostru, pe care suntem datori să-l iubim ca pe noi înșine, atunci datorința sfântă avem, ca ori de câte ori ni-se cere să spunem adevărul pe față, aducându-ne aminte, că „*Dumnezeu nu va lăsa lipsiți de bunătăți, pe ceice umblă întru nerăutate.*“ Și dacă virtutea aceasta a tăriei și a statorniciei întru a spune adevărul este așa de plăcută înaintea lui Dumnezeu și vrednicește dreapta răsplătire a Lui, să ne silim I. A. în toate puterile a o și păstra, ori dacă cumva prin nepăsarea noastră am perdut'o să o redobândim, ceace noi o și putem face, dacă vom folosi mijloacele de cari s'a folosit și sf. Ioan Botezătorul.

S. Ioan fiind în pustie se hrănea cu lăcuste și miere selbatică, era îmbrăcat în piei de cămilă și încins cu brâu de curea, pururea în rugăciune. Astfel și noi să ne înfrânăm după exemplul lui cu post și cu rugăciune și atunci putem fi siguri, că Dumnezeu ne va da darul de a vesti adevărul pe față, chiar și atunci, când mărturisirea adevărului va fi împreunată cu amenințări ori chiar cu suferințe și moarte. Mântuitorul zice: „*Eu sunt adevărul și viața*“, iar altă dată înaintea judecătorilor săi nedrepti zice: „*Eu pentru aceasta m'am născut și pentru aceasta am venit în lume ca să mărturisesc adevărul*“. Și pentru acest adevăr, care a biruit lumea a trebuit să moară ca martir sf. Ioan Botezătorul, pentru acest adevăr a murit pe Cruce însuși Fiul lui Dumnezeu, iar mai târziu tot pentru mărturisirea adevărului au murit Sfinții Apostoli și Martiri, cari cu sângele lor, ca și cu o porfiră și cu vison au îmbrăcat Biserica Domnului.

Iubiți frați! Să nu ne temem de cei ceucid trupui, ci mai cu samă aducându-ne aminte de sfinții martiri între cari strălucește ca un soare luminos sf. Ioan Botezătorul — a cărui amintire plinim, să i rugăm să ne mijlocească dela Dumnezeu darul de a mărturisi totdeauna adevărul, făcându-ne prin aceasta vrednici de fericirea cerească. Amin.

VASILE MOLDOVAN.

Dumineca a XII. după Rusalii.

Adevăr zic vouă, că cu anevoie va intra bogatul întru împărăția cerurilor.
Matei c. 19 st. 23.

Mila și bunătatea lui Isus Hristos Dumnezeu și în sf. evanghelie de azi se vede într'un mod minunat față de noi oamenii. Un tinăr arde de dorul să ajungă la fericirea de veci, de acea merge la Isus și-l întreabă: „Ce trebuie să fac, ca să moștenesc viața de veci?” Isus îi răspunde: „De vrei să întri în viață ține poruncile!” zis'a tinărul: „Toate acestea le-am ținut din tinerețele mele, ce-mi mai lipsește încă?” Văzând Isus că tinărul acela din toată inima dorește să se mântuiască, i-a zis: „De vrei să fi desăvârșit mergi vinde averea ta și o dă săracilor, și vei avea comoară în cer, și vino după mine”. La auzul acestor cuvinte tinărul se întristează și părăsește pe Isus, pentrucă avea avere multă la care ținea cu prețul vieții. Văzând aceasta M. N. a zis ucenicilor săi: „Adevăr zic vouă, că cu anevoie va intra bogatul întru împărăția cerurilor”.

Mulți creștini sunt și în zilele noastre asemenea acestui tinăr, pe cari averile pământești din cari își fac adevărați idoli — i fac necapabili să se și gândească cel puțin, că toată averea lui nu peste mult ca fumul se va risipi. Ce este averea lumescă ne-o spune limpede sf. Scriptură (la Ecc. 1, 2): „Deșertăciunea deșertăciunilor și toate sunt deșertăciune”. Cu toate acestea orbiți de pofta după avere, cu o lăcomie scârboasă aleargă pe orice căi iertate și neiertate și nu-și aduc aminte de cuvintele sf. scripturi, că: „Precum gol a eșit din pântecul mamei sale, așa se va întoarce, ca să meargă precum a venit, și nimic nu va lua din osteneala sa, ca să ducă în mâna sa” (Ecc. 5, 14). Avera chiar și pe cale cinstită căș-

tigată și cât de mare să fie, tot numai trupul îl satură și veseleşte, iar sufletul rămâne deșert precum spune înțeleptul Solomon că: „Toată osteneala omului de-ar veni în gura lui și încă sufletul lui nu se va sătura“ (Ecc. 6, 7). Fie bogăția pământească cât de mare și să-ți hrănești și veseleşti trupul în ia cât de mult, sufletul tău tot flămând rămâne; de oarece pentru el toată averea e o deșertăciune, de care *n'are nici o lipsă*. Ba mai mult! Ii cauzează chiar pagubă precum ne spune sf. Pavel (la Tim. 6, 9, 10). „Căci cei ce vor să se îmbogățească, cad în ispite, și în curse, și în pofta multe fără de treabă și vătămătoare, cari îi cufundă pe oameni în moarte și pierire. Pentru că rădăcina tuturor relelor este iubirea de argint“. E o nebunie a te încrede orbește în averea pământească, care o poți pierde în tot momentul, și dacă altcineva nu-ți va răpi-o fi sigur că cel mai înverșunat și nemilos dușman — *moartea* ți-a lua o atunci, când îți va curma firul vieții, și te va arunca într'o temniță rece și întunecoasă — mormântul, unde nu vei avea alți tovarăși; decât viermii, cari cu atâta sete se vor ospăta din trupul tău.

Atunci nimic nu-ți va ajuta, cum spune sf. biserică: „Cătră îngeri ridicându-și ochii, fără de folos se roagă; cătră oameni mâinile întinzându-și nu are cine să-i ajute“.

Să ne dăm seama I. C. și să folosim așa bunurile pământești încât ele să fie un mijloc cinstit spre a ajuta sufletului în drumul greu ce să silește a-l face de a dobândi adevărata comoară: Viața de veci. La care numai așa vom ajunge dacă pururea vom avea la inimă cuvintele: Fericiți cei săraci cu spiritul, că acelora este împărăția cerurilor! Amin.

IOSIF BUCUR.

Exerciții Spirituale pentru preoțime.

VENERAT CLER,

»*Tot arhiereul, care se ia dintre oameni, pentru oameni se pune spre cele ce sunt cătră Dumnezeu*“ (Evr. 5, 1). Tocmai din cauza acestei înalte și sfinte demnități a preotului: de a fi mijlocitor între Dumnezeu și oameni, nime nu-și poate dobândi, cu puterile proprii, această înaltă distincție, eum se

câştigă diferitele slujbe omenesti. „*Nime singur nu-și ia lui-și cinstea, ci cel chemat de Dumnezeu, ca și Aaron*“ (Evr. 5, 4). Pentru că la o slujbă atât de sublimă, pe care n'au fost învredniciți să o aibă îngerii, se cere nu numai o viață sfântă, îngerească, ci se mai pretinde și deplinul devotament în slujba lui Hristos, închinându-i Lui întreaga noastră viață: „*Toată viața noastră lui Hristos-Dzeu să o dăm*“.

Din acest motiv și prescriu toate rânduirile bisericesti, ca celor chemați în soartea Domnului să li-se dea o educație specială. Pentru preoți nu e de ajuns, ca ei să aibă numai cunoștințele pretinse de oficiul lor — cum se cere și este de ajuns pentru oricare oficiu omenesc — ci se mai recere, și încă în măsură cu mult mai mare, ca omul cel vechiu al preotului să se îmbrace în omul cel nou, care după Spiritul lui Dumnezeu și inima lui Hristos este făcut.

Venerat Cler! Viața îngerească, pe care dator este s'o aibă preotul, ușor poate fi umbrită de trupul, pe care îl purtăm și de lumea, în care trăim. Și atunci, focul dragostei lui Hristos, de care trebuie să fie aprins sufletul nostru, fiind el însuș acoperit de spuză, nu mai poate aprinde sufletele credincioșilor, ca să izmistuie patimile din ele. De acest foc sacru avem noi mai mare lipsă, decât oricând altă dată, acum, după războiu, când oamenii ieșiți din tranșee și din vizuinile pământului au inficiat și pe alții cu vederile lor pământesti.

Tocmai din acest motiv, ținând seamă de răspunderea, ce o am, răspundere impusă mie prin cuvintele: „*Luați aminte de voi și de toată turma, întru care Spiritul Sfânt v'a pus pe voi episcopi, ca să pașteți biserica lui Dumnezeu, care o a câștigat cu sângele său*“ (Fapt. ap. 20, 28); — mi-am ținut de a mea datorie să dau Veneratului Cler posibilitatea, ca fiecare frate preot să poată face exerciții spirituale cel puțin la câte 3 ani odată, aci în Blaj.

Ca aceste exerciții spirituale să poată avea efectul lor dorit; ținând seamă de toate împrejurările noa-

stre speciale și de prescrisele vieții spirituale, am statorit pentru fiecare serie de astfel de exerciții o durată de câte 5 zile încheiate. Și, mai având în vedere ocupațiile economice și familiare ale Veneratului Cler, precum și disponibilitatea localurilor necesare spre acest scop, **exercițiile spirituale din acest an le-am fixat în 2 serii, pe zilele din 31 August până în 12 Septembrie.** Și, ca frații preoți să nu absenteze, pe cât numai se poate, din parohiile lor în zilele de Dumineci și Sărbători, *am statorit, ca prima serie de exerciții spirituale să țină din 31 August (Luni) dimineața; până în 5 Septembrie (Sâmbătă) dimineața; iar a doua serie din 7 Septembrie (Luni) dimineața până în 12 Septembrie (Sâmbătă) dimineața.*

Preaonorații frați protopopi, respectiv administratorii oficiilor protopopești, se vor înțelege cu frații preoți invitați la aceste exerciții — tabloul cărora se va trimite fiecărui oficiu protopopesesc — cu privire la aceea, *că cine va veni dintr'înșii la seria I a exercițiilor și cari se vor prezenta la seria II? Este de sine înțeles că toți cei invitați trebuie să se prezinte nesmintit cu excepția celor eventual legați de pat.*

Inceputul exercițiilor, atât la seria I, cât și la seria II va fi dimineața (Luni în 31 August și în 7 Sept.) în biserica Catedrală, la orele 8: oră, la care sunt sosite, în gara Blaj, chiar și trenurile de dimineața cu excepția acceleratului Nr. 402 dela Cluj și a personalului Nr. 334 de pe Târnava-mică.

Frații preoți vor fi găzduiți și provăzuți toți, *fără nici o excepțiune*, în Institutele noastre de învățământ, în tot cursul exercițiilor.

Veniți deci, Venerați Frați, cari sunteți invitați, să petrecem câteva zile numai cu Mântuitorul nostru, lăpădând dela noi toată grija cea lumească, ca în fața adevărurilor veșnice, luminate de grația Domnului, desbrăcând pe omul cel vechiu să îmbrăcăm pe omul cel nou și ștergând praful așezat pe picioarele noastre, să ne îmbrăcăm în hainele luminii.